

Ījabs uzdod jautājumus

Visās savās runās Ījabs uzdod daudz sāpīgu jautājumu. Iespējams, šos jautājumus ierosina tieši draugu izvirzītā "formula": DIEVS - CILVĒKS - ALGA.

Kur ir mana vaina? (6:24; 10: 2; 13: 23)

Kāpēc tik liels sods? (6: 2, 3, 11, 12)

Kāpēc Dievs nepiedod? (7: 17-21)

Kā cilvēks var izlīgt ar Dievu? (9: 14-16, 32, 33)

Kāda jēga censties būt paklausīgam? (9: 29-31)

Kāpēc ļāvi man vispār piedzimt, ja pēc tam jācieš? (3: 20; 10: 18)

Vai Dievam patīk darīt pāri? (10: 1-7)

Vai Dievs ir taisnīgs? (9: 24; 10: 6)

Kādēļ man nelaimes, bet ļaundariem labklājība? (12: 4-6)

Vai pēc nāves vēl ir kāda iespēja? (14: 10-14)

Vai man ir cerība? (17: 15, 16)

Vai Dievs tiešām ir taisno pusē? (19: 6-10)

Kāpēc Dievs nesoda ļaundarus? (21. nodaļa; 24: 12)

Kur/kā iespējams aizstāvēties Dieva priekšā? (23: 3-9; 24: 1)

Cauri visām runām fonā skan jautājums: **Vai Dievam var uzticēties?**

Neizpratne

Lielā puzzle, ko Ījabs nevar salikt kopā, ir izteikta šajā neizpratnes lūgšanā Dievam:

Tavas rokas greba un darīja mani
no visām pusēm! - Nu tu mani aprij!
Atceries, mālā tu veidoji mani,
nu tu pīšļos vērt mani atpakaļ!
Vai kā pienu tu mani nelēji?
Vai kā sieru tu nesēji mani?
Ādā un miesā tu iegērbī mani,
kauliem un dzīslām saaudi mani,
dzīvību un žēlastību devi tu man,
tavs skatiens sargāja manu garu.

Un, redzi, ko tu slēpi savā sirdī!
Zinu, kas tev prātā!

Tik nogrēkošos – tu jau pamani,
manu vainu tu man neatlaid! (10: 8-14)

Tik intīma tuvība ar Radītāju! Tik liela vilšanās par nepamatotu vai nepiemērotu sodu.

Nepiekrītu, bet ceru

Ījabs Dievu uztver kā visvarenu, kurš dara, ko vēlas. Turklāt ne vienmēr godīgi. Kā nenovēršamu varu, ar kuru grūti rēķināties, kuru grūti prognozēt. Ja es daru labu un saņemu algā postu, bet bezdievji atklāti grēko un saņem svētības, tad kā var Dievam uzticēties?

Tomēr Ījabs cer uz Dievu. Viņš cer uz aizstāvi no augšienes.

Jau mans Liecinieks, redzi, debesīs
un mans Galvinieks augstumos,
apsmej mani paša draugi -
pēc Dieva raud manas acis!
Viņš lai izspriež starp vīru un Dievu,
starp cilvēka dēlu un viņa tuvāko! (16: 19-21)

Es zinu, mans Glābējs dzīvs
un galā nostāsies pāri pīšļiem,
kad man nebūs vairs ādas šīs -
tomēr miesā es skatīšu Dievu!
Es viņu skatīšu pats,
manas acis redzēs, ne citas! (19: 25-27)

Kļūda ir, bet ne manī

Šķiet, ka Ījabs neiebilst draugu formulai: DIEVS - CILVĒKS - ALGA.

Bet viņš kategoriski atsakās pieņemt, ka viņš ir lielā posta jeb briesmīgās algas iemesls.

Nemūžam neatzīšu, ka jums taisnība!
Kamēr dzīvs, savu krietnumu nenoliegšu,

pie savas taisnības turēšos,
neatlaidīšos, nenopelšu nevienu savu dienu! (27: 5, 6)

Ījabs piekrīt: Jā, Dievs vēro, Viņš tiesā, Viņš dod algu, bet ne vienmēr taisnīgi. Tā tas notiek
daudzu netaisno cilvēku dzīvēs:

kādēļ ļaundari dzīvo,
sasniedz vecumu vareni spēkos? (21: 7)

Tā tas esot noticis arī taisnā Ījaba dzīvē. Par savu nevainību Ījabs nešaubas, tāpēc vienīgais
loģiskais secinājums no šīs formulas izriet šāds:

Dzīvs Dievs! Viņš man atņēmis tiesu!
Visuvarenais man dvēseli sarūgtinājis! (27: 2)

Citiem vārdiem Ījaba vēsts ir šāda: ja tiešām DIEVS vēro CILVĒKUS un piešķirt tiem ALGU, tad
šoreiz problēma ir Dievā.

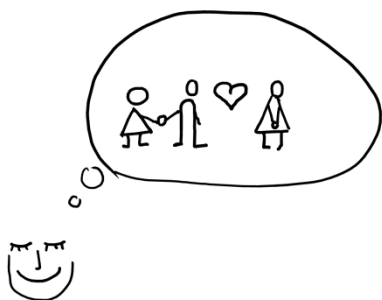
Aizstāvības raksts

Sarunas beigās 31. nodaļā Ījabs saka savu aizstāvības runu. Viņš piemin dažādus iespējamus
grēkus, par kuriem pienākas sods, bet apliecina, ka viņš tos nav darījis. Patiešām, netaisnam
nav ko cerēt uz Dievu, bet Ījaba dzīvi Dievs zina.

Neesmu novirzījies no ceļa, sekodams savām acīm.

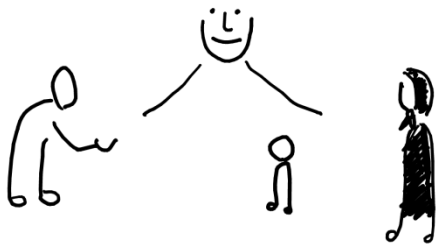
Neesmu pārkāpis laulību pat sirdī.

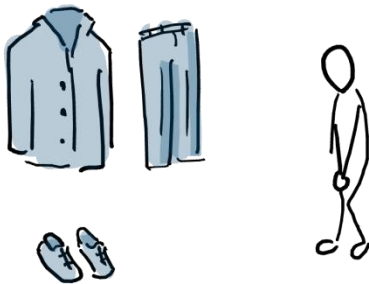
Ievēroju padoto tiesības. Nedarīju viņiem pāri.

Nabagam, atraitnei, bārenim palīdzēju un biju kā tēvs.

Pliku es apģērbu.

Nepaļāvos uz netaisnu tiesu pret bezspēcīgo.

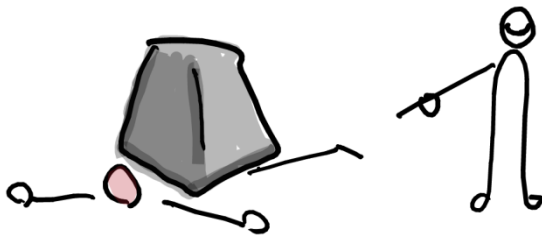
Uz bagātību nepaļāvos.

Nepielūdzu slepenībā elkus (sauli, mēnesi).

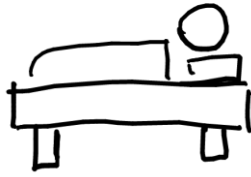
Nepriecājos par ienaidnieka postu un nelādēju viņu.

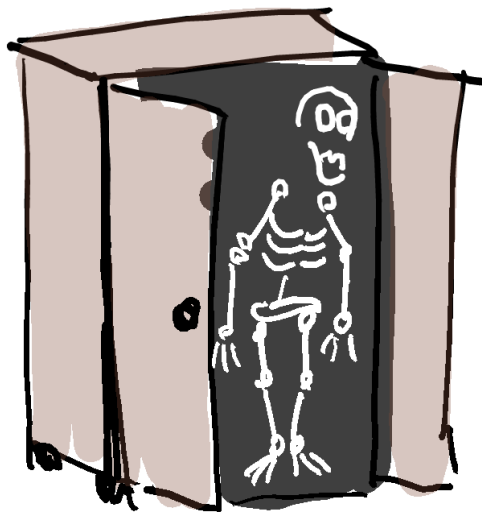
Mājas ļaudis apgādāju.

Svešinieku izguldīju.

Neesmu slepeni glabājis grēku, baidīdamies no cilvēkiem.

Kaut būtu, kas uzklausa mani!

Te mana liecība – lai Visuvarenais atbild!

Lai grāmatu raksta, kas nāk ar mani tiesā!

Ījaba runas beidzas.